

Overdenking in de Paasjubel, Capelle-Schollevaar, 8 april 2007 (Eerste Paasdag), 16.00 uur
Lezingen: Jesaja 49: 1-7 en Markus 16: 9-18 (centrale tekst: vers 15-16).

In de buurt van de Duitse stad Leipzig ligt ergens op een heuveltop het kasteel Colditz. In de Tweede Wereldoorlog werd dat kasteel gebruikt als gevangenis voor geallieerde officieren, die krijgsgevangen waren genomen. In de jaren '70 was daar een hele televisieserie over, uitgezonden door de VARA. In 2005 is er een film gemaakt over Colditz. En waar draait het nu om in die serie, en in die film? Het gaat er steeds om, of het die gevangenen zal lukken om te ontsnappen. De ene ontsnappingspoging volgt na de andere. En steeds weer is het bloedstollend spannend: zou het lukken of niet? Net zoals in die andere televisieserie, 'Prison Break', dat lijkt er een beetje op. Lukt het om te ontsnappen?

En nu ga ik u meenemen in een verhaal. Stelt u zich voor, zo'n Duits gevangenenkamp, met gevangen Engelsen en Amerikanen. En eigenlijk weet niemand een uitweg. Ja, toch, er is één uitweg. Op de tweede verdieping, hoog boven de straat, is een héél klein raampje. En omdat dat raampje zó klein is, zitten er geen tralies voor. Daar kan toch nooit een mens doorheen, dachten de bouwers van de gevangenis. Bovendien, al zóú je er doorheen komen, dan zou je een enorme sprong moeten maken naar beneden. En dat aan de straatkant, waar voortdurend verkeer langkomt, net naast een ingang, waar steeds bewakers staan. Onmogelijk om via dat raampje te ontsnappen.

Maar temidden van al die gevangenen geallieerden is er één gevangene, David, een Schot, die is heel klein en zo mager als een lat. Hij heeft een heel smal hoofd, en tengere armen en benen. En als de gevangenen zo overleggen, dan zeggen ze: 'David, jij zou door dat raampje kunnen. En dan zou je om het gebouw heen kunnen lopen naar een achteringang, waar meestal maar één bewaker staat, die zou je kunnen overmeesteren, en die ingang zou je van buitenaf open kunnen maken.'

Maar David vindt het gekkenwerk. Ten eerste is het nog maar de vraag of hij door dat raampje kan, ten tweede moet het dan een moment zijn, dat er precies geen verkeer is op straat, dat er geen voergangers zijn, en dat bovendien de wachtposten bij de ingang even een rondje lopen zijn. Dat doen ze weleens, een enkele keer, maar de kans dat dat moment samenvalt met stilte op straat, is heel klein. Dat komt maar zelden voor. dan moet hij die sprong naar beneden goed doorstaan, zonder gebroken armen of benen, hij moet vai de zijkant van het gebouw, die zwaar bewaakt wordt, naar die achteringang, en daar moet hij de wachtpost zien te overmeesteren en de deur openkrijgen. Volslagen gekkenwerk!

Maar de weken verlopen, en de weken worden maanden. En David, hij denkt en hij denkt. Tot hij op een dag zegt: 'Jongens, luister. De kans dat ik het red, en dat ik er levend uitkom, als ik deze klus probeer te klaren, die kans is heel klein, ik denk zelf misschien maar 10 %. Maar als het lukt, dan kunnen we allemaal vluchten, want aan die

achterkant, daar is nauwelijks bewaking. En daarom heb ik besloten dat ik toch bereid ben om het te proberen.'

Als hij dat zegt, kijkt iedereen verwonderd. Wat? Gaat David het inderdaad proberen?

'Maar op één voorwaarde,' zegt David. En nu spitsen ze allemaal hun oren. 'Als ik het doe, dan wil ik ook zoveel mogelijk kameraden kunnen vluchten. Maar ik moet misschien wel weken wachten op een geschikt moment. Ik moet vooral 's nachts steeds in de buurt van dat raam staan om te kijken wanneer ik mijn kans heb. Ik vraag van jullie één ding. Steeds moet er iemand in mijn buurt zijn, en als ik dan opeens een kans heb, dan moet die persoon dat nieuws doorgeven, en dat moet van mond tot mond gaan, zodat binnen tien minuten iedereen het weet. Want stél dat

ik opeens een kans zie, en ik ga, en ik waag mijn leven, en uiteindelijk zijn er maar vijf die het weten, en die vijf kunnen ontsnappen, en die tweehonderd anderen blijven hier, alleen omdat ze het niet wisten. dat zou dus echt héél erg zonde zijn. Ik zet mijn leven op het spel, en het enige dat jullie moeten doen, dat is: zorgen dat het nieuws zo snel mogelijk verder komt, zodat zoveel mogelijk jongens kunnen vluchten naar de vrijheid.'

Kasteel Colditz

Daar zat ik deze week aan te denken, aan zo'n situatie. En wat denk je: in een film zou zoiets zéker lukken, toch? Die 10 % kans maakt het natuurlijk enorm spannend. Steeds weer denk je: 'Oeh, het gaat mis, maar David komt er! Hij slaagt! En dan is de grote vraag: hebben ze het aan elkaar doorgegeven? Op tijd? Of niet?'

Als je aan dit verhaal denkt, dan begrijp je opeens waarom het Evangelie van kruis en opstanding uitloopt op het zendingsbevel: de grote opdracht om de wereld in te trekken. 'Trek heel de wereld rond,' zegt Jezus, 'en maak aan ieder schepsel het goede nieuws bekend. Wie gelooft en gedoopt is zal worden gered, maar wie niet gelooft zal worden veroordeeld.'

Jezus heeft, net als David, alles op alles gezet. Maar wel met een enorm verschil. David had 10 % kans om het te overleven, Jezus wist zeker dat Hij moest sterven, om ons te redden. Maar nu zegt Jezus: 'Ik doe alles voor jou. Jij hoeft niet het oordeel van God te dragen. Jij hoeft niet aan het kruis te hangen. Nee, Ik doe het allemaal, voor jou! Ik doe het hélemaal. Maar Ik vraag je één ding: Houd dit nieuws niet voor jezelf. Want dat is nou echt zonde, in alle betekenissen van dat woord. Als Ik nou álles doe, en het

énige wat jullie hoeven te doen, is: het doorvertellen. Het nieuws doorgeven. Dan is het toch onvoorstelbaar als je dat níét doet?’

Jezus' offer is goed nieuws voor álle mensen! De hele schepping mag erin delen! 'Trek heel de wereld rond,' zegt Jezus, 'en maak aan ieder schepsel het goede nieuws bekend. Het woord voor 'wereld' in de oorspronkelijke Griekse tekst is 'kosmos'. De hele kosmos mag delen in de overwinning van Jezus Christus!

God is begonnen met Israël. Israël is als het ware Zijn bruggehoofd in de wereld. Maar, we hebben het gelezen in Jesaja 49: 6: Hij zei: 'Dat je mijn dienaar bent om de stammen van Jakob op te richten en de overlevenden van Israël terug te brengen, dat is nog maar het begin.

Ik zal je maken tot een licht voor alle volken, opdat de redding die ik brengen zal tot aan de einden der aarde reikt.'

Als nou dat offer van Jezus mensen níét ten goede komt, als er nou mensen verloren gaan, gewoon omdat wij die boodschap niet hebben doorgeven, dat is toch onverteerbaar? Er is een nieuw begin voor iedereen!

Daarom is de opgestane Heer ook de zendende Heer. Op dit Paasfeest krijgen we huiswerk mee. Ga maar nadenken, op welke manier u, jij er mensen bij kunt betrekken. Neem maar een paar mensen in gedachten, en ga voor die mensen bidden. Adopteer ze in gebed. Gaat u maar creatief nadenken, hoe u met die ander nader in contact kunt komen. Misschien kunt u hem of haar uitnodigen voor iets hier in de kerk. De Paasnacht hebben we nu net gehad, over ruim acht maanden is er weer een Kerstnacht. U heeft rustig de tijd om daar naartoe te werken. En in februari, over tien maanden, hopen we weer te starten met een Oriëntatiecursus christelijk geloof. Maar u kunt ook iemand uitnodigen, gewoon voor de dienst van komende zondag. Of voor iets anders.

Er zijn heel veel mogelijkheden. Maar alles begint met gebed. 'Here God, hier ben ik! Gebruik mij, alstublieft, om Uw goede nieuws door te geven! Neem mij in Uw hand, als een instrument, en werk door mij heen. Uw Zoon heeft alles volbracht. Alles! Geef dat via mij ook anderen in Hem de redding van hun leven vinden!'

Bidt u het mee? En jij, bidt jij het mee?

Geloof maar: dan gebeurt er iets moois!

Amen.

Reageren? Bel of mail: René van Loon, 010-442 6280, c.m.van.loon@freeler.nl